

JESSICA KOCH

KÖZEL A HORIZONTHOZ

FILMEN IS MEGNÉZHETŐ

Nagyon nagy szerelem...
...és még nagyobb fájdalom.

Jessica egy fiatal nő, aki élvezzi az életét, és úgy tűnik, hogy gyönyörű jövő áll előtte. Egy nap megismerkedik a titokzatos Dannyvel, aki rabul ejti a szívét. De a férfi mintha rejtegetne valamit. Ahogy telik az idő, Jessica egyre inkább úgy érzi, meg kell tudnia Danny titkát. És az igazság lassan felszínre kerül... Dannynek tragikus gyermekora volt, mely nem múlt el nyomtalanul, és a férfit arra kényszeríti, hogy az életéért küzdjön.

A nehézségek ellenére Jessica és Danny között mély szerelem szövődik. De a férfinak nemcsak a múltja, hanem a jövője is meg van pecsételve. A szerelmesek hamarosan azon kapják magukat, hogy szembe kell menniük a felszínes világ kőkemény realitásaival, az előítéletekkel és a kirekesztéssel. És ami a legrosszabb, az idő ellenük dolgozik...

Egy regény a bizalomról, a bátorságról, a fájdalomról, a kétségekről és az elengedés erejéről. Igaz történet alapján.

JESSICA KOCH

1982-ben született Ludwigsburgban. Már középiskolás évei alatt elkezdett írni. 1999 őszén a műszaki rajzoló tanuló tanulmányai kezdetén ismerte meg a német-amerikai származású Dannyt. Vele élte meg az első regénye alapjául szolgáló történetet. Majdnem 13 évbe telt, mire a kéziratot nyilvánosságra merete hozni. Jessica Koch Heilbronn közelében él a férjével, a fiával és a két kutyájával.

Tudjon meg többet a trilógiáról:

www.jessica-koch.de

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Időről időre könnybe lábadt a szemem. Egyszerűen felfoghatatlan, mire képesek az emberek. Erős idegzetű olvasóknak való mű. Csak ajánlani tudom.”

LovelyBooks

„Be kell vallanom, véletlenül figyeltem fel erre a könyvre, és az előttem szólókra hagytam. Csak annyit mondhatok: ez tényleg egy remekmű. Csupán három nap leforgása alatt elolvastam ezt az igazán megindító történetet. És tényleg nagyon megrázott. Én nem rajongok a klasszikus szerelmes regényekért, ám ez azonnal a bűvkörébe vont. Köszönet az íróknak, hogy feljegyezte ezeket az eseményeket.”

Weltbild

„Egy szomorú történet, amely pontosan így esett meg. Az első része a három kötetnek, amely egy fiatalembről szól, akinek nagyon sok mindenre kellett az életben keresztülmennie. Csak a könyv végén tudtam meg, hogy nem kitalált történet. Elképzelhetetlen, hogy tényleg létezik ilyen szenvedés.”

Barnes&Noble

„Már rég nem érintett meg mű ennyire. Az utolsó harmadánál már nem tudtam abbahagyni a sírást. Tényleg lelkesített, ám egyben idegőrlő is volt. A szereplők mind azonnal rokonszenvesek voltak, és valószínűleg én is ugyanúgy tettem volna, mint Jessica.”

BuchBoutique

JESSICA KOCH

KÖZEL A HORIZONTHOZ

— részlet —

PROLÓGUS – 1996 NYARA

A telefoncsörgés zavarta fel álmából. Először ösztönösen a csukott szobaajtóra nézett, majd a tágra nyitott ablakra. Kint még sötét volt, de már sejteni lehetett, hogy pirkad.

A rádiós ébresztőóra szerint nem sokkal múlt öt óra. Egy magafajta korán kelőnek ez nem okozott gondot, de vasárnap volt. Ki a csuda hívja őt ilyen korán?

A csörgés nem maradt abba. Úgy döntött, egyszerűen tudomást sem vesz róla.

Tina, futott át a fején. Feltehetően újra bajban van, érzelmileg összeomlott, vagy sürgősen szüksége van egy helyre, ahol alhat. Habár ő mobilon szokta hívni.

Mivel a hívó nyilvánvalóan szilárdan eltökélte, hogy kirángatja az ágyból, kelletlenül felkelt, majd pólóban és boxeralsóban kitrappolt a folyosóra, a falhoz rögzített telefonhoz.

– Mi történt? – szólt bele álmosan a kagylóba.

– Én vagyok az, az apád.

Már az első szótág után felismerte a hangot, és egy csapásra éber lett.

A hátán felállt a szőr, minden idegvégződése remegett a feszültségtől.

– Mit akarsz tőlem?

– Az apád vagyok, nem hívhatlak fel?

– Nem!

– Látnom kell téged. Meg tudsz látogatni?

– Nem akarlak látni!

Érezte, ahogy az apja elveszíti a türelmét. Mindig túlságosan gyorsan veszítette el a türelmét.

– Danny – mondta –, fontos. Meg fogok halni!

– Na, végre valami jó hír.

– Én komolyan beszélek.

– Igen, én is.

Az apja hangja megváltozott. Lágy lett, majdhogynem gyengéd, amikor újra rákezdte.

– Kérlek! Beszélnem kell veled, mielőtt meghalok. Valamit el kell neked mesélnem.

Danny ismerte ezt a hangnemet. A hangjában bujkáló rámenősségtől jeges borzongás futott végig a hátán.

– Halj csak meg nyugodtan! Engem nem érdekel! – felelte.

Abban a pillanatban, amikor úgy határozott, egyszerűen leteszi, az apja felkiáltott.

– Minden a te hibád, te átkozott gazember! Bárcsak te lettél volna az és nem Liam! Bárcsak te lettél volna az! Akkor minden másként alakult volna!

– Spórold meg magadnak a fáradságot. Már nem tudsz megsebezni! – Bár teljes meggyőződéssel mondta, ez nem fedte az igazságot. Az apja szavai szíven ütötték, ahogyan mindig.

– Pökhendi, beképzelt gazember vagy, Danny!

– Vajon kitől is örököltem?

– Rendben. Te akartad! – Hirtelen újra hangnemet váltott, veszélyesen nyugodttá vált. – Most jól figyelj, mert csak egyszer fogom elmondani!

Danny végighallgatta. A keze görcsösen markolta a kagylót. A homlokára izzadság ült ki. Egy pillanatig azt hitte, a föld remegett meg a lába alatt, de csak a térde rogyadozott fenyegetően. Majdnem felnevetett, olyan képtelenség volt, amit az apja mondott. Hitelt nem érdemlő és nevetséges, a lelke mélyén mégis tudta, hogy igazat beszél.

1999. OKTÓBER

– Északi szél – mondtam megjátszott drámaisággal, és a mutatóujjammal a horizont felé böktém. – Ha ebből az irányból fúj a szél, az soha nem jelent jót.

– Azt sem tudod, merre van észak – nevetett Vanessa.

Az óriáskerék a legmagasabb ponton megállt, én pedig kihajoltam a fülkéből. Színpadiasan az ég felé nyújtottam a karom, és olyan érzésem támadt, mintha a mutatóujjammal meg tudnám érinteni. Nagyszerű kilátás nyílt a távolba.

– *Olyan volt, mintha az ég
némán megcsókolta volna a földet...*

– Hé! – Vanessa az arcom előtt integetett. – Mi van veled? Mióta vagy ilyen költői?

– Egyáltalán nem vagyok az. Csak eszembe jutott.

Úgy döntöttem, rendes üzemmódra váltok.

Az óriáskerék tovább forgott, én pedig újra leültem. Az ujjaimmal türelmetlenül dobolni kezdtem a korláton. Egy örökkévalóságig tartott, mire leértünk. Olyan sok tervünk volt aznap estére, alig vártam, hogy belekezdjünk.

Még tartott a súlytalanság érzése, amikor kiszálltunk. Örömmel követtem a barátnőmet a majdnem teljesen kihalt téren át. Testhez simuló farmert viselt és rövid pulóvert, amely szinte minden mozdulatára felfedett egy darabot a hasából. Megfelelő cipővel még többet ki tudott volna hozni a hosszú lábából, de utálta a magas sarkút, és mint mindig, unalmas tornacipőt viselt. Én ezt a luxust nem engedhettem meg magamnak. Hogy magasság és lábhossz terén legalább félig-meddig tartani tudjam vele a lépést, fekete, térdig érő, magas sarkú csizmát húztam, hozzá pedig egy csinos zöld-fehér pulóvert, amely véleményem szerint illett a hosszú, vörösesbarna hajamhoz. Októberi estéhez képest szokatlanul meleg volt, csak a szél

sejtette, hogy közeleg a tél. Észak felől fújt, erre meg mertem volna esküdni.

– Eszünk még gyorsan valamit? – kérdezte Vanessa, és egy szabad ülősarok felé vezényelt.

Minden évben együtt mentünk a Cannstatter Wasenre, a fesztiválozás a hagyományunkká vált. Korábban kísérőként mindig magunkkal kellett vinnünk a bátyámat, Thorstent, hogy a szüleink megnyugodjanak, de aznap először egyedül mentünk. Vanessa és én nyáron kezdtük el a gyakornoki képzésünket. Ő csak nagy nehezen kapott gyakornoki helyet, ráadásul Münchenben, háromszáz kilométer távolságra tőlem, ezért akkoriban már csak ritkán láttuk egymást. Következő évben mindketten meg akartuk szerezni a jogosítványt, de addig valahogy boldogulnunk kellett egymás nélkül. Persze kivéve az olyan különleges napokat, mint aznap.

Vanessa velem szemben ült, és éppen rávetettük magunkat a sült krumplira, amikor hirtelen az asztal alatt belém rúgott, és a fejével balra intett.

– Nézd csak, azok ott már jó ideje bennünket figyelnek.

– Hm? – mondtam, és követtem a pillantását. Néhány méter távolságban három fiatalember állt, és egészen nyilvánvalóan rólunk társalogtak.

– Ó, ne! – mondtam. – Remélem, nem jönnek ide!

Már az elképzelés is épp elég volt, hogy valaki elrabolhatja tőlem a legjobb barátnőmmel töltött drága időmet.

– Miért? Jól néznek ki.

Kétkedve mértem végig hármójukat. Legalább húszévesek voltak, inkább kicsit idősebbek, és tényleg elég jól néztek ki. Az egyikük feltűnően magas volt, széles vállú, hollófekete hajú és sötét arcbőrű. Biztosan spanyol, de mindenképpen mediterrán. A másik kettő szőke volt. Az alacsonyabbnak rövidre volt nyírva

a haja és szemüveget viselt. Ilyen távolságból is láttam a szeplőit. Jelentéktelennek hatott, legfeljebb átlagosnak, miközben a másik kettőnek BRAVO poszteren lett volna a helye.

Amikor észrevették, hogy mi is figyeljük őket, kölcsönösen oldalba bökdösték egymást, ránk mutattak, majd felénk indultak.

– Na, remek – duzzogtam, és a kólámra bámultam, amelyet mindkét kezemmel megmarkoltam. Már hetek óta vártam ezt a közös estét Vanessával.

– Sziasztok! – köszönt a három fiú, amikor az asztalunkhoz értek.

Nyilvánvalóan összebeszéltek, mert habozás nélkül elhelyezkedtek körülöttünk: a spanyol és az átlagos alak Vanessa bal és jobb oldalára ült, a harmadik lovagló ülésben az én padomra. Habár a haja kuszán szerteszét állt, ápolt volt és félelmetesen vonzó. Nem keltett olyan hatást, mint aki éppen most esett ki az ágyból.

Kettő Nessának, egy neked – gúnyolódott a belső hangom. Folyton vitában álltunk egymással.

Legalább egy nekem is – vágtam vissza. Feltehetően tovább folytattam volna a belső párbeszédemet, ha nem tartotta volna valaki a kezét az orrom elé.

– Danijel – mutatkozott be a helyes szőke. Pusztán udvariasságból megfogtam a kezét, és felnéztem rá.

A szeme túlságosan kék. Miért hord színes kontaktlencsét? Az élénk szín összezavart, és képtelen voltam levenni róla a szemem.

– Aki kedvel, az Dannynek szólít – folytatta.

– És aki nem kedvel?

Egy kurta másodperc erejéig elbizonytalanodott, de aztán összeszedte magát.

– Engem mindenki kedvel! – mondta, és féloldalasan mosolygott.

Olyan szép volt, hogy szó nélkül bámultam. Úgy látszott, szokva van az efféle reakciókhoz, mert adott egy pillanatnyi időt, mielőtt megkérdezte:

– Neked is van neved?

A másik két fiú is bemutatkozott (Ricky és Simon), ám ezt csak a tudatom peremén észleltem. Kellott egy kis idő, mire képes voltam válaszolni.

– Jessica.

Rendes esetben talpraesett voltam. Miért billentett ki ennyire az egyensúlyomból?

– Jessica – ismételte halkán, és bólintott.

Aztán feltett egy kérdést, amit nem sikerült felfognom, mert még mindig teljesen lefoglalt, hogy őt bámultam. Magas pofacsontja volt, keskeny álla és nagyon harmonikus arcvonásai. Az állandó vigyorgása egy sor hófehér és szabályos fogat fedett fel. A szürke kapucnis pulcsit a könyökéig feltúrte. Észrevettem, hogy a karja inas, izmos. Összességében vékony volt, de elég ki-sportolt.

Sportoló – állapította meg az adott pillanatban nagyon lassan dolgozó agyam.

Képzeletben megtapsoltam magam, amiért felismertem a nyilvánvalót ahelyett, hogy a kérdésére feleltem volna.

Danijel hirtelen közvetlenül az orrom előtt csettintett az ujjaiával, és ezzel kirángatott a kábulatomból.

– Még itt vagy? – kérdezte jókedvűen.

– Igen – mondtam, és lázasan keresgéltem valamiféle okos választ.

– Idegesítelek? – tudakolta.

– Ööö... csak az a helyzet, hogy szívesebben lennék egyedül a barátnőmmel.

– Aha – mondta, és sokatmondó pillantást vetett Vanessára, aki izgatottan társalgott Rickyvel. Időközben megteltek körü-

löttünk az asztalok, és a hangzavar miatt nem teljesen értettem a beszélgetésüket, de nyilvánvaló volt, hogy ő nem akar kettesben lenni velem.

Simon kicsit elveszve nézett körbe, szilárdan fogta a sörös poharát.

– Ha így van... – mondta Danijel, majd a bal lábát átlendítette a padon, és a hátával a sörpadnak támaszkodott.

Érdeklődve figyelte a körülöttünk nyüzsgő embereket. Az agyam hiába próbálta összeszedni a maradék értelmemet, ráadásul valahol a Wernicke-központ leghátsó sarkában az elvesztett beszédképességem után matatott.

Abban a pillanatban észrevettem Danijel arcán a finom, recézett sebhelyet. Csak akkor látszott, ha az ember jobban megnézte, holott végigszelte az arca bal felét.

– Mi történt veled? – kérdeztem, és az arcára mutattam. Pofon tudtam volna vágni magam, amiért nem jutott eszembe okosabb, mint ez a túlságosan személyes kérdés.

Szerencsére higgadtan fogadta.

– Erre gondolsz? – A mutatójával végigsimította a sebhelyet. – Az apám volt. Egyszer hozzám vágott egy sörösüveget.

– Tessék?

Ezt most komolyan mondja?

Mosolygott, hogy tompítsa a szavai élet.

– Véletlenül. Baleset volt.

– Az azért rossz – feleltem. Nem tudtam elképzelni, hogyan történhet ilyesmi *véletlenül*, de az eszemre abban a pillanatban amúgy sem számíthattam. Még mindig egy nagy „Üzemen kívül” tábla lógott előtte.

Danijel vállat vont.

– Nem olyan rossz – mondta. – Így is elég szép vagyok.

Beképzelt divatmajom, gondoltam, de tudtam, hogy igaza van. Mivel nem jutott eszembe idevágó megjegyzés, tovább

hallgattam, és láttam, hogy Danijel unatkozni kezd. A figyelme két nagyon vonzó, szőke, magas sarkús és túlságosan rövid szoknyás lányra irányult. Sokáig és élénken figyelte őket, én pedig segélykérő, izgatott pillantást vetettem Vanessára. Röviden rám mosolygott, majd újra Ricky felé fordult. Megforgattam a szememet.

Simon szintén felfedezte a szőke lányokat.

– Nem fog menni! – kiáltotta oda Danijelnek.

– Fogadunk...? – vágott vissza a fiú.

– Három az egyhez! – mondta Simon, és az asztal fölött ki nyújtotta a kezét. Ricky félbehagyta a beszélgetést Vanessával, hogy ő is szemügyre vegye a két lányt.

– Én is ellene fogadok. Négy az egyhez!

Ő is Danijel felé nyújtotta a kezét.

– Húsz perc. – Danijel felállt, belecsapott a barátai kezébe, és odament a két lányhoz. Kérdőn néztem Rickyre és Simonra, de túlságosan lefoglalta őket, hogy bárgyún vigyorogjanak, sem hogy észrevettek volna. Átfutott a fejemben, hogy beszélgetésbe elegyedek Simonnal. Ezer dolog is eszembe jutott, mit mondjak neki, de nem volt hozzá kedvem. A szemem Danijelt kereste, aki közben már a lányok mellett állt. Még ilyen távolságból is láttam, hogy elpirulnak és idegesen vihorásznak. Danijel egyszerre mindkettőjüket átölelte, és kihúzta őket a látómezőmből. Nem tehettem mást, a fejemet ráztam.

Ez most mi akart lenni?

Érzésem szerint egy örökkévalóság múltán visszajött, és diadalmasan az asztalra csapott egy fehér papírlapot.

– Mindkettő! – jelentette be büszkén.

Ricky a feje fölé emelte a kezét, és háromszor összecsapta. Simon elismerően fütyöntett, és odatolt neki néhány bankjegyet. Ricky szintén a zsebébe nyúlt, és ő is pénzt tett az asztalra. Danijel a papírlappal együtt eltette, majd visszaült mellém.

– Hol tartottunk? – kérdezte barátságosan.
– Mi az ördögöt műveltek ti itt? – támadtam rá.
– Játsszunk – magyarázta Danijel. – Számvadászatnak hívják. Minden hétvégén ezt játsszuk.

– Milyen vicces! – jegyeztem meg gúnyosan. Hirtelen megsajnáltam Simont, mert nyilvánvaló volt, hogy hétvégéről hétvégére ő megy haza vesztiesen. Ösztöntől vezérelve úgy határoztam, kérés nélkül megadom Simonnak a telefonszámomat, de Danijel elbizonytalanított.

– Unatkozom – mondta.

– Akkor eredj haza! – förmedtem rá, de nagyon reméltem, hogy nem fog így tenni.

– Van egy jobb ötletem. Gyere velem! – Felpattant, megfogta a csuklóm, és felhúzott a padról. A többiek kérdően néztek ránk.

– Hová akarsz menni? – Majdnem futnom kellett, hogy lépést tudjak vele tartani.

A Free-Fall-Tower előtt megállt. – Ide most bemegyünk – rendelkezett. – Utána pedig megadod a telefonszámodat.

– Nem és nem! – ellenkeztem dacosan, és csípőre tettem a kezem.

Gyengéden nézett rám.

– Te más vagy, mint a többiek – állapította meg. – Ez tetszik.

Húha. Mister „Mindent megkapok, amit csak akaroknak” visszautasításra van szüksége. Na, akkor nálam jó helyen jár.

– Még csak most kezdek belemelegedni – vágtam vissza.

Halkan nevetve a vállamra tette a karját, és magához húzott. A szeme az enyémet kereste, és olyan érzésem támadt, hogy a csontomig hatol.

– Te. Most. Bejössz. Velem. Ide. – Danijel minden egyes szót úgy ejtett ki, mint egy-egy különálló mondatot. Tusfürdő és arcszesz illata volt. A térdem rogyadozott.

– Rendben – egyeztem bele.

Az ördögbe, mégis hogy csinálja ezt?

Nem egészen két perccel később a pokljáróban ültem, és rémültem markoltam a biztonsági övet. Időközben besötétedett, és lélegzetelállító kilátás nyílt a kivilágított vurstlira. Egészen fent a jármű megállt, hogy a benne ülő embereknek megadja a kegyelemdöfést.

– Félsz? – kérdezte Danijel.

– Igen, a fenébe is! – szitkozódtam, és szilárdan eltökéltem, hogy lefele menet nem kiabálok.

Százalmasan kudarcot vallottam, és végtelenül örültem, amikor valamennyire épen kikecmeregtem abból a valamiből, és szilárd talajt éreztem a lábam alatt.

– Nagyon rossz volt? – A hangja együttérzőn csengett.

– Örökre gyűlölni foglak ezért! – mondtam, de nem sikerült teljesen hihetően kiejtenem ezt a mondatot.

Visszafelé indultunk a többiekhez, akik már bennünket kerestek.

– Fel akarunk ülni a hullámvasútra – fogadott bennünket Vanessa. – Ti is jöttök?

– Szívesen – felelte Danijel helyettem, én pedig a szememet forgattam.

A hullámvasúton kihasználtam az alkalmat, hogy a mellettem ülő Vanessa fülébe súgjam:

– Tűnjünk el!

– Miért? – kérdezte ijedten.

– Utána kijössz velem a mosdóba!

Ez volt a közösen megbeszélt jelünk arra, hogy „sürgősen beszélnünk kell”.

Vanessa idegesen követett a női mosdóba, én pedig megkönnyebbülten fellelegeztem, amikor végre zavartalanul tudtunk beszélni.

– Mi történt? – förmedt rám. – Végre megismerek egy normális srácot, te meg haza akarsz menni.

– Te teljesen megbolondultál? Ezek csak a bolondját járatják velünk! Láttad, mit művelnek? Egyik lányt szólítják le a másik után. Ezek sportot űznek a csajozásból!

– Na és? – Vanessa vállat vont. – Én sem azt mondtam, hogy férjhez akarok menni. Csak szeretnék egy kicsit szórakozni.

– Lehetetlen vagy!

– Te meg korlátolt. Ugyan már, ott van neked ez a Dennis, vagy hogy hívják! Lehengerlően néz ki.

– Pökhendi és beképzelt. És nem szimpi.

– Kérlek! Még egy órát! – könnyörgött Vanessa. – Utána úgyis mennünk kell, hogy elérjük az utolsó vonatot.

– Felőlem... – Beletörődve sóhajtottam. – Egy óra. De akkor jellek neked, és köd előttünk, köd utánunk.

Már harmadszorra köhécseltem kétségbeesve, és ezúttal egy el-túlzott krákogást is fűztem hozzá. Vanessa azonban süketnek tette magát.

– Béka van a torkodban? – kérdezte Danijel, aki egész idő alatt bojtorjánsként lógott rajtam. Nem ment az idegeimre, sokkal inkább úgy éreztem magam a jelenlétében, hogy nem vagyok ura az érzéseimnek. Olyan dolgokat tettem, amiket igazából nem akartam.

Anélkül, hogy Danijel megjegyzésére reagáltam volna, Vanessa mellett bevettem magam a tömegbe. Végre felfogta, és követett – még ha kellenül is. Felindultan tettem pár kanyart, szándékosan a legsűrűbb tömegen furakodtam keresztül. Itt, a túlsúfolt fesztiválon könnyű volt elveszíteni egymást, úgy-hogy gyerekjáték lesz lerázni néhány üldözőt. Elszántan kézen fogtam Vanessát, és magam után vonszoltam.

– Ezt nem tehetjük meg! – jelentette ki.

Az elszántságom örömmámorrá vált, és csak akkor álltam meg, amikor a kijáráshoz értünk.

– Leráztuk őket? – lihegtem.

– Igen. Szuper teljesítmény! – Vanessa tényleg dühös volt. – Nekem tetszik. Mit mondjak neki, miért léptünk le?

Üdvözülten mosolyogtam.

– Semmit. Soha nem fogod viszontlátni!

– Megígérte, hogy felhív. Képzeld el, hivatalos ügyben megfordul néha Münchenben, és meg akar látogatni. Híradástechnikai szakember, és sokat utazik.

Az öklömet dühösen a homlokomnak csaptam.

– Te megadtad a telefonszámodat ennek a pökhendi srácnak? Jó szórakozást a csalódáshoz! De nekem aztán ne bőgj!

– Nem fogok.

Bekanyarodtunk egy sétálóutcába, és a megálló felé indultunk. Majdnem teljesen kihalt volt.

– Őszintén, Jessica! Ne aggódj! Csak jól akarom érezni magam egy kicsit.

Ismertem, hogy szokta magát jól érezni Vanessa a férfiakkal, ezért gyorsítottam a lépteimen, és egy kicsit lehagytam.

Nem láttam a közeledő autót. A semmiből bukkant fel, és teljes sebességgel száguldott felém. A hatalmas, fekete BMW hangosan csikorgó kerékkel és kilencven fokos fordulattal megállt előttem keresztben az úton. Halálra rémülten levegő után kapkodtam, és ledermedtem. A sofőr ablaka elindult lefelé, és Danijel kihajolt az ablakon.

– Nem felejtettél el valamit? – kérdezte önelégülten, és az említésre méltóan hosszú pillái alól letről felfelé végignézett rajtam. Teljesen megütközve ráztam a fejem. Kinyújtotta a tenyerét az autóból. – A telefonszámodat, légy szíves!

– Isten az égben! – zsörtölődtem. – Neked tényleg valami bajod van!

– Így igaz – jegyezte meg nyersen –, de ennek most semmi köze ehhez. A számodat.

– Miért? – tudakoltam. – Hogy megnyerd a bárgyú fogadásod?

– Pontosan.

A győzelme tudatában vigyorgott.

– Felejtsd el! – Balról megkerültem a motorháztetőt. Ő kiszállt, jobbról megkerülte a kocsit, és elállta az utamat. Néhány látogató szintén éppen elhagyta a fesztivált, hangosan panaszkodtak a lehetetlenül parkoló autó miatt. Danijel tudomást sem vett róluk, halkan szólt hozzám.

– Hajnalig is csinálhatjuk ezt. Én nem fogok engedni, és egyszer csak ide fogod adni a számodat.

El akartam menni mellette, ám ő megfogta a vállamat, a szabad keze hüvelyk- és mutatóujját pedig az állam alá helyezte, és kényszerített, hogy ránézzek. Újra az óceánkéék szeme teljes erejével nézett rám. A szívem a torkomban dobogott, és a hasamban olyan izmok húzódtak össze, amelyekről ez idáig azt sem tudtam, hogy léteznek.

Danijel oldalra billentette a fejét, és lehajolt hozzám. Az illata megcsapta az orromat.

Ne tartsd vissza a levegőt, Jessica, lélegezz!

Várakozón szétnyitottam az ajkam, lehunytam a szemem, és felé hajoltam. Halkan felnevetett, és egy kicsit hátrált.

Úgy éreztem magam, mint egy idióta.

– Először a telefonszámod – lehelte a fülembe, és előhúzta a nadrágja zsebéből a mobilját.

Főleg azért, hogy a kínos helyzetből meneküljek, megmondtam neki a telefonszámomat. Diadalmasan bepötyögte a mobiljába, és elmentette.

– Nagyon köszönöm – mondta túlzott udvariassággal, és futó csókot lehelt a homlokomra. Aztán egyszerűen faképnél hagyott. Beült az autóba, és dübörögve elindította a motort. A hátmenet fényszórói felgyulladtak, a BMW egy kicsit hátragurult, majd még egyszer megállt mellettem. Danijel kinyújtott az ablakon egy fehér névjegykártyát.

– Így igazságos – magyarázta.

Megadóan elvettem a kártyát.

– Minek? – kérdeztem. – Úgysem fogsz felhívni. És az biztos, hogy én sem téged – fűztem hozzá makacsul, de addigra már felhúzta az ablakot.

– Fel foglak hívni – mondta lány hangon. – Ígérem.

A gumi csikorgott, amikor kitolatott a bekötőútról. Nem tudom, milyen sokáig álltam ott teljesen elveszetten, hogy meddig bámultam a fényszóró után, amikor a hátam mögül torokköszörlést hallottam.

Vanessa csípőre tette a kezét, és a cipője orrával az aszfalton dobolt.

Milyen régóta áll így?

– Úgy... – mondta diadalittasan. – Szóval én vagyok az ütődött, amiért egy ilyen pökhendi srácnak megadtam a telefonszámomat, igaz?

Tehetetlenül vállat vontam.

– Nem tehetek róla, őszintén. Azt hiszem, hipnotizált.

1999. NOVEMBER

Napközben a mobilom a legnagyobb ellenségemmé vált, éjszaka kék szempárról álmodtam, amely követett, hogy teljes erejével áthatoljon rajtam. A névjegykártyát annak rendje és módja szerint a kistáskámba dugtam, és még csak rá sem néztem. Nem fogom felhívni akkor sem, ha cigánygyerekek potyognak az égből. Miért tenném? Még csak nem is tetszik, ezenkívül nyilvánvalóan nem érdeklek, hiszen különben jelentkezne. De nem tette. Titokban én is tudtam, hogy képtelenség azt remélni, hogy felhív, de nem bírtam kivenni a fejemből az ígéretét.

A belső hangom halálra nevette magát rajtam. *Te teljesen meghibbantál, ha azt hiszed, egy cseppet is érdeklek!*

Két hét elteltével igazat adtam a bennem szóló hangnak, és kész voltam elfelejteni őt.

Vanessáról sem hallottam semmit a fesztivál óta, tehát úgy döntöttem, felhívom. Mobilon értem el.

– Szia! – mondtam. – Rég hallottam felőled. Stresszes a munka?

Hallottam a hangján, hogy izgatott.

– Jessica, szia! – kiáltotta. – Bocs, nincs sok időm. El kell készülnöm. Ricky mindjárt itt lesz!

– Hogyan? Nem Münchenben vagy?

– De. Idejön. És hétvégére nálam marad.

Izzó lávaként kúszott fel bennem a féltékenység.

– Hát, akkor jó szórakozást!

Észrevette a hangomban az utórezgést.

– Mi történt?

– Semmi. Minden rendben – morogtam. – Érezd jól magad azzal a pökhendi sráccal!

– Ó, a fenébe! – Együttérzőn sóhajtott. – Dennis miatt van. Nem jelentkezett, igaz?

– Danynek hívják – mondtam bosszúsan. Nem is értettem, miért nevezem becenevén, hiszen az azoknak az embereknek van fenntartva, akik kedvelik őt. – És nem, nem jelentkezett. Ahogy várható volt.

– Sajnálom. Figyelj, később majd megkérdezem Rickyt, mi folyik itt.

– Inkább ne! – ellenkeztem. – Ne fáraszd magad. Úgysem szimpi.

A bennünket elválasztó hatalmas távolság ellenére telefonon keresztül is láttam Vanessa mosolyát.

– Persze – erősítette meg. – Mennem kell. Amint holnap egyedül maradok néhány percre, felhívlak. Szeretlek. Majd beszélünk.

Dühöngve nyomtam le a piros telefonkagylót. Igazából igazságtalan volt tőlem, hogy irigyeltem Vanessától ezt a sikert, mivel két hónappal ezelőttig nekem állandó kapcsolatom volt, ő viszont évek óta szingliként élt. Nehéz és megerőltető volt Alexanderrel szakítani, mert tudtam, hogy még mindig reménykedik. Néha naponta felhívott, hogy újra megpróbáljon visszahódítani. Hogy az elmúlt két napban semmit nem hallottam felőle, már-már csodával volt határos. A fejemet ráztam. Az egyik túl gyakran hív, a másik egyáltalán nem. Nincs könnyű dolga az embernek.

Délután volt, és nem tudtam, mihez kezdjek a péntekkel és a hétvége hátralévő részével. Vanessa nincs itthon, Alexanderhez pedig biztosan nem fogok elmenni. Egy sóhajrással fogtam a kistáskámat, és elővettem a kis fehér névjegykártyát. Egy ideig nézegettem. „Danijel Alaric Taylor”, állt rajta nagy, fekete betűkkel. Feltűnt, hogy furcsán írja a keresztnévét. Amikor bemutatkozott, angolul ejtette ki a nevét. Amerikai? Tulajdonképpen nem lehetséges. Tökéletesen beszélt németül, és a hangjában akcentus nyomát sem hallottam.

A neve alatt a címe állt. Besiegheim. Autóval fél óra. Busszal világkörüli utazással érhet fel.

A bal sarokban azt olvastam, hogy „Sport- és fitness-szervező”. A munkahelye autó nélkül szintén elérhetetlen volt számomra. A jobb sarokban azonban volt még valami: „Küzdősport Aréna Dél, ifjúsági edző”. Küzdősport. Na csodás. Egyre jobb.

Fogtam a mobilomat, és tárcsáztam a számot, amely a címe alatt állt.

A második csengés után beleszólt.

– Igen?

Nyeltem egyet, és hallgattam.

Minden további szó nélkül letette. A mobilomra bámultam, és csak nehezen tudtam lebeszélni magamat arról, hogy megnyomjam az újratárcsázás gombot.

Idegesen az ágyamra hajítottam a telefonomat, és úgy határoztam, elmegyek egyet sétálni Leikával, a kutyámmal.

* * *

Ahhoz képest, hogy szombat volt, szokatlanul korán csörgött a telefonom. A szívem ugrott egyet, és mintha elektromos áram járt volna át. Szapora pulzussal és remegő ujjakkal végre megtaláltam a mobilomat az asztalomon, de csalódottan kellett megállapítanom, hogy csak Vanessa az. A pulzusom azonnal újra rendes ritmusra váltott.

– Igen? – mordultam bele.

– Jess? – Vanessa a felhők fölött lebegett, ezt azonnal halottam. – Olyan lehegerlő. Jövő hétvégén mindet apróra el kell neked mesélnem.

– Tedd most! – szólítottam fel.

– A fürdőszobában van, nem tudok beszélni! – sziszegte.

– Vagy úgy.

A fürdőszobában van. Ismét elöntött a sárga irigység.

– Jó hír: jövő héten szombaton elmegyünk az Egérfogóba. – Ez volt a diszkó-törzshelyünk. – Ricky elvisz Münchenből. Te is jössz? – Sokatmondó szünetet tartott, mielőtt folytatta. – Danny és Simon is jönnek. – A pulzusom ismét gyorsan emelkedett, amit nem Simon nevének említése váltott ki.

– Soha! – mondtam.

– Ó, ugyan már! – makacskodott. – Tíz órakor találkozunk a bejáratnál. Arra gondoltam, a bátyád talán el tud hozni, Ricky és én pedig majd hazaviszünk.

– Nem tudom...

Gondolatban végigtúrtam a ruhásszekrényemet, és azon gondolkodtam, mit vegyek fel.

* * *

Thorsten azonnal ráállt, hogy elvigyen, és azt is felajánlotta, hogy hazavisz.

– Nem lesz rá szükség – biztosítottam, amikor megállt a diszkó előtt. – Otthon mondd meg, hogy Alexandernél alszom, és lehet, hogy csak vasárnap megyek haza.

A bátyám bólintott, miközben kinyitottam az ajtót. Tudta, hogy Alexander és én szakítottunk, és hogy a kapcsolatunkat a szüleink előtt csak ürügyként használom, de fedezett anélkül, hogy kérdéseket tett volna fel.

Bizonytalanul ballagtam az Egérfogó felé.

Simon és Danijel már a bejáratnál állt. Messziről észrevettem őket, úgyhogy elrejtőztem, amíg Vanessa és Ricky be nem fordultak a sarkon. Fogták egymás kezét, én pedig elindultam feléjük.

– Nessa! – kiáltottam, ő pedig a nyakamba ugrott. Újra testhez simuló farmert viselt, és hasvillantós pólót a rövid dzsekije

alatt, és szokás szerint lenyűgöző volt. Kezet ráztam Rickyvel, és bólintottam Simonnak. Danijelről tudomást sem vettem.

– Csak nehogy ma is meglépj! – Ricky sokatmondón rám kacsintott.

Aha. Vanessa besúgott, és egyedül rám kente a szökést. Ezt is köszönöm.

A diszkó valósággal kongott az ürességtől, könnyen találunk egy sarkot, ahol tudunk beszélgetni. Ha ezúttal sort tudok keríteni arra, hogy valamit kiböjkjek.

Vanessa és én leültünk, a fiúk pedig hoztak nekünk innivalót. Danijel eléem tolt egy Bacardi Colát.

– Tessék! – Már megint olyan beképzelten vigyorgott rám. – Talán ez egy kicsit beszédesebbé tesz.

Ez az egy mondat elég volt. Elkövettem azt a hibát, hogy ránéztem. A halvány fény ellenére észrevettem, hogy a szeme még kékebb, mint ahogy emlékeztem rá. A hüvelyk- és a mutatóujjával végigsimított az állán, és ezzel már megint teljesen összezavart.

– Haragszol, amiért nem hívtalak fel – állapította meg.

Ricky és Vanessa nem tudtak egymással betelni. Még mindig fogták egymás kezét, és folyton csókolóztak.

Simon sört ivott és cigarettázott.

– Az ígéreteket illik betartani – mondtam szemrehányóan.

– Jobban kell figyelned – okított. Szabályosan magamon éreztem a pillantását. – Azt mondtam, fel foglak hívni. Azt nem, hogy mikor!

Majdnem egy húzásra megittam a piát.

– Miért, mikor akartál felhívni?

– Én mindig megtartom az ígéreteimet. Tényleg sok dolgom volt. Felhívtalak volna, ha ráérek.

Már-már hajlottam rá, hogy higgyek neki.

– Ó, és ami azt illeti... Ha egyszer újra fel akarnál hívni valakit, hogy aztán ne szólj bele, akkor tanácsos lenne előtte elrejtetni a számodat. – Ivott egy kortyot a kólájából. – Különben hülyén jön ki a dolog!

Elvörösödtem. Reméltem, hogy elég sötét van, és így Danijel talán nem látja.

– Mégis mi dolgod volt? – A hanghordozásom túlságosan szeszélyesre sikeredett.

– Volt egy fontos sportversenym. A rákövetkező hétvégén pedig dolgoznom kellett. Másodállás.

– Te versenyzel is?

Lassacskán menni kezdett a beszélgetés, a sötétség és a Bacardi a barátaimnak bizonyultak.

– Igen – felelte tömören.

– Nyerni is szoktál? – hajtottam fel az italomat.

– Többnyire. – A poharamra mutatott. – Kérsz még egyet? Úgy látszik, segít.

Bólintottam, és hozott nekem még egy Bacardit. Azt is majdnem egy húzásra megittam. Az alkohol a fejembe szállt, úgyhogy kihívóan felé tartottam a poharat.

– Te is kérsz?

Megrázta a fejét.

– Soha nem iszom alkoholt.

– Miért? – kérdeztem megütközve.

– Személyes okokból.

Vállat vonva megittam a maradékot.

– És te mit csinálsz? – tudakolta.

– Lovagolok. Versenyzek. Főként díjlovaglás, könnyűosztályig. Néha nyerni is szoktam. És amatőr rádiózom. Sajnos csak egy igen egyszerű eszközőm van kereken negyven csatornával. Ez elég szegényes, mert sok a zavaró tényező. De egyszer majd biztosan megengedhetek magamnak egy nyolcvan csatornásat.

– Aha.

A diszkó lassacskán megtelt, és a beszélgetés egyre nehezebbé vált.

Vanessa és Ricky értésünkre adták, hogy táncolni akarnak. Simon követte őket.

– Szeretnél táncolni? – kiabálta felém Danijel.

– Tudsz?

Az alkohol remek dolog.

Bólintott, és a DJ-re mutatott.

– Ennyire igen.

A már ismert módon megfogta a csuklóm, és maga után húzott a táncparkett felé, mint valami játékot.

Abban a pillanatban rezegni kezdett a telefonom a nadrágzsebemben. Megálltam, előhúztam, és a magasba emeltem.

– Bocs, fel kell vennem.

Elváltam Danijeltől, és a mosdó felé indultam abban a reményben, hogy ott majd találok egy nyugodt helyet. Danijel követett, feltehetően aggódott, hogy ismét menekülőre fogom.

– Igen? – ordítottam a telefonba. Alexander volt az. Már csak ő hiányzott. – Nem, nem otthon vagyok... Eljöttem... Igen, diszkóban. Nem, nem holmi alakokkal. Nessával!... Nem, nem megyek el többet hozzád. Légy jó! Szia!

Elszántam magam, hogy nem veszem fel többet, ezért viszszadugtam a mobilomat a nadrágzsebembe.

– A barátod? – Danijel kérdően felvonta a szemöldökét.

– Az exem.

– Á. – Nem úgy látszott, mint akit meggyőztem. – Ő is tud róla?

– Dolgozunk rajta. Kicsit nehézkesen megy neki. – Egyszerre elment a kedvem a táncolástól. – Oda kell mennem Nessához – mondtam, és elindultam.

Danijel követett. A szemem sarkából láttam, hogy a fehér pólója foszforeszkál az UV-fényben.

Érzésem szerint egy örökkévalóság telt el, mire megtaláltam Vanessát. Szorosan összesimultak, szabályosan csüngött Rickyn. Simon néhány méterre táncolt egy kissé dundi, vörös hajú lánnyal.

– Alexander felhívott! – ordítottam Vanessa fülébe. – Azt hiszem, mindjárt itt lesz.

Inkább éreztem, semmint láttam, hogy a szemét forgatja.

– Miért árulod el neki folyton, hol vagy?

– Ez a törzshelyünk. Nem hülye. Nessa, ha idejön, én haza akarok menni. El tudtok vinni?

Nem látszott túl lelkesnek, hogy az estét nem sokkal éjfél után félbe kell szakítani.

– Ne vedd fel a telefonodat. Ebben a tömegben soha nem fog megtalálni...

Szükségem volt még egy italra, ám valahogy elvesztettem Danijelt, ezúttal teljesen véletlenül. Elhatároztam, hogy hozok magamnak egy whiskykólát, aztán kihasználom a pillanat kegyét, és kimegyek a mosdóba, és csak utána keresem meg, ha csak nem talál meg addigra ő engem. Ez a srác úgy tapadt rám, mint a rágógumi a hajba.

Abban a pillanatban, amikor meg akartam törölni a kezeimet, újra csengett a mobilom. Dühödten felemeltem a mosdókagyló széléről az italomat, és magamba döntöttem. Túl sok volt, hirtelen forogni kezdett velem a világ. Habár igazából csak azért húztam elő a telefont a zsebemből, mert ki akartam kapcsolni, véletlenül felvettem.

– Itt vagyok – mondta Alexander.

– Hol? – kérdeztem nehezen forgó aggyal.

– Az Egérfogó parkolójában. Tudom, hogy itt vagy!

– Mit akarsz? – kiabáltam a telefonba.

– Csak beszélni – csitított. – Ezért jöttem ide. Beszélgessünk egy kicsit, aztán eltűnök!

A friss levegő jót fog tenni. A mosdó falai időközben fenyegetően inogtak. Kikértem a ruhatárból a kabátomat, és kimentem a diszkóból.

Alexander óriási Grand Cherokee dzsipjét nem lehetett nem észrevenni. Keresztben parkolt két helyen. A hangszórójából zene dübörgött, mind a négy fényszóróját felkapcsolta. Alexander a krómozott nemesfém motorháztetőnek támaszkodott.

Amikor meglátott, elém jött. A szőke haját gondosan bezselezte, vékony, bézs pulóvert viselt, amelyet még én ajándékoztam neki.

A résnyire hunyt szemével szikrát szórt rám, és a mutatóujjával a hátam mögé bökött.

– Ki ez a divatmajom?

Zavarodottan hátrafordultam. Nem vettem észre, hogy Danijel követett, és összefont karokkal mögöttem áll. Kabát nélkül a hűvössé váló éjszakában.

– Ő Danny – mutattam be, és észrevettem, hogy ismét a becenevét használtam. Ezen már nem fogok tudni változtatni. – Együtt jöttünk.

– Jó estét! – köszönt Danny udvariasan, de nem adta jelét, hogy kezet nyújtana a vele szemben állónak.

– Még hogy Vanessa! – mondta Alexander megvetően. – Mit keres ez itt veled?

– Vigyázok rá – felelte Danny helyettem, és szemrehányóan nézett rám. – Egy kicsit túl sokat ivott.

Hogy igazat adjak neki, megbotlottam a saját lábamban, és majdnem elestem.

– A felvigyázást most már átveszem. – Alexander kinyitotta az autó ajtaját. – Szállj be! Hazamegyünk!

Már-már engedelmeskedtem a parancsának, és önkéntelenül az autó felé indultam, de Danny elém lépett, és elállta az utat.

– Talán meg kellene kérdezned, hogy egyáltalán veled akar-e menni – mondta kihívóan Alexandernek.

– Velem jön és kész!

Danny nem engedett. Alexandert méricskélte, és az átható tekintete minden megfélemlítő erejét bevetette.

– Kérdezd meg! – mordult rá.

Már nem is csodálkoztam rajta, hogy Alexander engedett a követelésnek.

Eltúlzottan affektálva megkérdezett.

– Velem akarsz jönni?

Vonakodva megráztam a fejem.

– Igazából nem. Nem.

Danny becsapta az ajtót.

– Akkor ezt tisztáztuk. – Átkarolt. – Menjünk be. Tulajdonképpen miért ittad le magad?

Hogy beszélgetni tudjak veled

Amikor Alexander észrevette a bizalmas mozdulatot, durván megragadta Danny vállát, és a csuklómnál fogva visszahúzott az autójához.

Nem tudtam elnyomni a nevetésem. Miért rángatja mindenki előszeretettel a karomat?

Danny kiszabadított, és mérgesen meredt Alexanderre. Az exem minden előjel nélkül lendületet vett, és Danny felé ütött, aki gond nélkül elhajolt a csapás elől.

– Ez most már tényleg bárgyú helyzet – jelentette ki Danny nyugodtan. – Azt mondom, fejezzük be ezt a cirkuszt... Megőrizhetnéd a tisztességed csekélyke maradványát, ha beülnél a felturbózott játékszeredbe, és eltünnél.

Alexander egyetlen másodpercig sem habozott, a gallérjánál fogva megragadta Dannyt. Danny egy gyors forgással kiszaba-

dította magát, és Alexander mindkét kezét hátracsavarta. Szilárdan tartotta, miközben a dzsipje felé tolta. Danny kicsit elengedte Alexander egyik kezét, kinyitotta az ajtót, belökte a volt barátomat, majd rácsapta a kocsiajtót. A tenyerével megkopogtatta a tetőt.

– Szerencsés utat!

Az exem forrt a méregtől, de nem mert kiszállni. Teljes hangerőre állította a rádiót, és felbőgte a motort. Egy pillanatra attól félttem, mindkettőnket el fog ütni, de csak villámgyorsan elhajtott a parkolóból. A jelenet olyan ismerős volt, hogy ismét nevetnem kellett.

Danny a dzsip után nézett.

– Kedves srác ez az Alexander.

– Mindenesetre nem köt fogadást telefonszámokért.

A földre rogytam. Az is imbolygott, amitől újra kuncognom kellett.

Danny kritikusan méricskél.

– Neked ágyban a helyed – határozott, majd megfogott a hónaljam alatt, és talpra állított. – Gyorsan bemegyünk, hozom a cuccom, és szólok a többieknek, hogy hazaviszlek. Itt van az autóm.

– Én remekül vagyok! – jelentettem ki.

Visszamentünk a túlzásfolt diszkóba. A bárban leültetett.

– Ne mozdulj innen! Két perc múlva itt vagyok!

Csak ekkor tűnt fel, hogy a mennyezeten mindenütt plüss egerek lógtak. Olyan viccesnek találtam, hogy nevetőgörcsöt kaptam.

Danny visszajött. Aggodalmasan végigmért.

– Simon majd hazamegy Rickyvel. Szóltam nekik, hogy hazaviszlek. Tudsz járni?

– Természetesen – gügyögtem.

Felálltam a bárszékről, és egész testhosszamban elvágódtam. Danny egy sóhajrással felsegített, az egyik karomat áthúzta

a vállán, és végigkísért a parkolón. Kinyitotta nekem a hátsó ajtót.

Mint egy kutya, mehetsz a hátsó ülésre, jelentkezett szólásra a belső hangom.

A világos bőrre roskadtam. Feltűnt, hogy a lábtörlők, a rádió fényei, sőt még a belső világítás is kék. *Kék!* A szeme színe után rendezte be az autóját. Újra nevetőgörcsöt kaptam.

– Mi ilyen vicces? – kérdezte Danny, aki szintén beszállt.

– Te! – prüszköltem.

– Örülök neki, hogy szórakoztatlak. – Elindította a navigációs rendszert. – Mondd a címedet!

Egy csapásra józanabb lettem.

– Mi? – jajgattam. – Nem mehetek így haza, a szüleim megölnék.

– Hja, ezt előbb kellett volna átgondolnod. Cím?

– Vigyél a temetőbe! – utasítottam színpadiasan. – Valahol biztosan akad egy szabad sír. Hajíts bele!

Még hallottam, ahogy beletörődve sóhajt, aztán eldőlt.

A következő dolog, amit felfogtam, az volt, hogy Danny kirángat az autóból. Hideg éjszakai levegő csapott az arcomba.

– Hol vagyunk? – kérdeztem, miközben maga előtt tolt.

– Nálam – felelte. – Itt melegebb van, mint a temetőben.

Közömbösen vállat vontam. Nekem minden megfelelt, fő, hogy nyugodtan alhassak.

Egy kis, kétlakásos ház előtt álltunk, Danny a földszinti lakásba tolt. A folyosón halk hangokat hallottam.

– Egy kicsit várj itt! – Danny egy kézzel nyomatékosította az utasítását, és a folyosón át a nappaliba ment.

Ennek ellenére természetesen követtem. Jobbra tőlünk egy hatalmas kanapé állt, amely egyben térelválasztóként is szolgált. Balra tőlem tévé állt a falnál, valami komédia-sorozat ment

éppen. Danny felvette az asztalról a távirányítót, és kikapcsolta. A kanapén egy lány aludt. Sokat nem láttam belőle – a holló-fekete haja eltakarta az arcát, és a földre hullott. Egy-két évvel idősebbnek becsültem magamnál. Danny megfogott egy gyapjútakarót a kanapé végében, és betakarta.

– Ő kicsoda? A barátnőd? – Ha nem lettem volna olyan részeg, biztosan nem mertem volna megkérdezni.

– Valami olyasmi – felelte, és visszatolt a folyosóra. Gondosan behúzta mögöttünk az ajtót. – Ő Christina. Gyakorlatilag a lakás része. Örülj, hogy a kanapén van. Ez azt jelenti, hogy alhatsz az ágyamban.

Neveltséges módon tényleg örültem neki. Amikor a hálószobába értünk, én már csak le akartam feküdni. A csizmamat és a farmeromat a sarokba hajítottam, és azon tűnődtem, miért sóhajtott már megint. Már éppen azon voltam, hogy a pulóveremet is lehúzzam, ám ekkor Danny elővett a komódjából egy pólót, és odadobta nekem.

– Tessék, ebben alhatsz – mondta, és elfordult, hogy át tudjak öltözni. Nekem az is mindegy lett volna, ha nem teszi. Bugyiban és a pólóban a franciaágyra rogytam. A tudatom peremén még észleltem, hogy derékig betakart, aztán ki akart menni.

Ösztöntől vezérelve a keze után kaptam, és az arcomhoz húztam.

– Maradj itt! – kértem. – Rosszul vagyok. Nem akarok egyedül lenni. Azt hiszem, meghalok.

– Ilyen gyorsan nem hal meg az ember – mondta lágyan.

A hangjában bujkált valamiféle mellékszöng, amit nem tudtam megfejteni. Túlságosan fáradt voltam ahhoz, hogy ezen gondolkodjam.

– Maradj itt! – dühnyögtem még egyszer, és továbbra is fogtam a kezét.

– Itt maradok.

Lassan mögém feküdt az ágyra, és a fejem alá dugta a karját, hogy ráfekhessek. Óvatosan kisöpört a homlokomból néhány hajtincset, és többször végigsimított a hajamon. Félálomban még észleltem, hogy milyen szeretetteljesek az érintései. Az ágyneműje az ő illatát viselte, én pedig biztonságban és védve éreztem magam, úgyhogy másodperceken belül elaludtam.

A nap a még csukott szememre sütött. Lomhán pislogtam a túl éles fénybe, gyilkos fejfájással ébredtem. Az ágnak olyan erőteljesen Danny-illata volt, hogy azonnal eszembe jutott, hol vagyok. A franciaágy másik fele üresen tátongott, és nem tűnt úgy, mintha valaki aludt volna benne. Óvatosan felültem. Ha lassan mozogtam, a fejemben lüktető fájdalom bizonyos korlátok között maradt. Kíváncsian néztem körül. A hálószoa falát fehérre festették, kék csíkos pamut ágyneműben feküdtem, és világos bükkfa bútorok vettek körül: egy nagyon nagy ruhásszekrény, két éjjeliszekrény és egy komód. Nem lepett meg, hogy a függöny és az ágyelő szintén kék.

A szoba nagyon rendezett és tiszta volt, csupán az egyik sarokban hevert egy ruhakupac. Csak egy pillanattal később jutott eszembe, kinek a cuccai is hevernek a földön. Éreztem, ahogy elvörösödik az arcom.

Még egyszer beledugtam az orrom a párnába, beszívtam a sampon, tusfürdő és öblítő illatát. Legszívesebben örökké Danny ágyában maradtam volna, de hirtelen kínessá vált, hogy félmeztelenül heverészek itt. A tény, hogy ennek ellenére hozám sem ért, fájdalmasan hatolt el a tudatomig. Tulajdonképpen mennyi bizonyíték kell még ahhoz, hogy ez a srác egyáltalán nem érdeklődik irántam? Talán meleg?

Túlságosan részletesen emlékeztem arra, hogyan flörtölt a két vonzó lánnyal, úgyhogy azonnal ejtettem is ezt a gondolatot.

Nagy nehezen felkeltem, hogy megkeressem a fürdőszobát. A ruhakupaccal a kezemben a szomszédos szobába osontam. Nem a fürdőszoba volt az, inkább sportszoba és iroda keveréke. Az egyik sarokban, az ablak alatt íróasztal állt, a másik sarokban bokszsák lógott. A padlón sportszőnyeg hevert, a mennyezetre pedig nyújtórudat szereltek fel. A falon oklevelek egész gyűjteménye függött, egy vitrinben pedig néhány kupa állt. Kíváncsiságomban alaposabban megnéztem őket. Kick-box, állapítottam meg. Miért nem focizik vagy teniszeznek, mint bárki más?

Balra tőlem egy oklevél függött a falon.

Ó, Istenem!

Múlt évben megnyerte az amatőr kick-box világbajnokságot. Full-contact, középsúly.

Tulajdonképpen mit keresek én itt?

Újra eszembe jutott, hogy csupán alsóneműben és egy szál pólóban ácsorgok egy idegen lakásban, és ez kirángatott a sokkos dermedtségből. A hálósobában keresztül kimentem a folyosóra, és megpróbáltam a következő ajtót. Telitalálat. Gyorsan a tus alá ugrottam, találtam női tusfürdőt, és bekentem magamat vele.

Hogy Christina nyilvánvalóan itt lakik, egyáltalán nem illett a képbe. Ki az ördög ő?

A szekrényből kivettem egy törölközőt, megtörölköztem vele, és újra belebújtam a farmeromba. Mivel a pulóverem elviselhetetlenül búzlott a füsttől, úgy határoztam, visszaveszem Danny pólóját. Kicsit eljátszottam a gondolattal, hogy használok a fogkeféjét, de nem voltam benne biztos, hogy tényleg a kék-e az övé. Így hát megelégedtem annyival, hogy erőteljesen gargarizáltam szájvízzel, és gondosan megfésülködtem. Christina dezodorját is használtam, és végül úgy éreztem magam, mint aki újjászületett. Sokkal magabiztosabban léptem ki újra a folyosóra, ahol meghallottam, hogy valaki edényekkel

csörömpöl. Követtem a zajt. A konyha kicsi volt és barátságos, világos bútorlapokkal és egy kis kerek asztallal, amely mellett két szék állt.

– Itt terítettem meg az étkezőben! – kiáltott át egy barátságos lányhang a szomszédos helyiségből. – Gyere be!

Danny nincs egyedül, Jessica!

Elszántan beléptem a nyitott ajtón. A lány, akit előző nap a kanapén láttam, rám mosolygott. Christina. Nagyon törekeny alkata és figyelemre méltóan szép arca volt.

– Jó reggelt, Jessica! – fuvolázta.

Bármely más helyen és bármely más helyzetben ösztönösen rokonszenves lett volna, de én úgy határoztam, hogy mélységesen gyűlölni fogom. Örökké. Az öltözéke még tovább növelte a haragomat, mert habár már őszt volt, forrónadrágot viselt és széles kivágású, vállpántos pólót. A telt keble egyértelműen ki-rajzolódott az anyag alatt, és minden lépésre ugrabugrált, ami arra engedett következtetni, hogy feleslegesnek tartja a melltartót. A smaragdzöld szemével engem méricskért. A pillantása majdnem ugyanolyan mélyen fúródott belém, mint Dannyé. Ha Christina szeme kék lett volna, akkor kettejüket feltehetően pusztán a szemszínük élénksége miatt testvéreknek tartottam volna. Ettől eltekintve viszont semmiféle külső hasonlóságot nem mutattak.

– Ülj le! – szólított fel udvariasan Christina, és kihúzott nekem egy széket.

– Köszönöm szépen – mondtam, és engedelmeskedtem.

– Danny futni ment – magyarázta. – Biztosan mindjárt itt lesz. Nem számított rá, hogy már ilyen korán talpon leszel. Kérsz kávét?

– Igen, köszönöm. – Christina áthajolt az asztal fölött, és töltött a csészembe. Önkéntelenül a dekoltázsába meredtem, és mindent láttam, ami látnivaló volt benne. Úgy szállt fel bennem

a féltékenység, mint a zöld epe, miközben azon tűnődtem, vajon reggelente Dannynak is ily módon tölt-e kávé.

Tejet és cukrot nyújtott felém, és én mindkettőből tettem a kávémba. Az asztalon friss zsemle állt, vaj és különböző lekvárok.

– Tulajdonképpen ki vagy te? – kérdeztem, és lendületesen ittam a kávémat, holott még túl forró volt.

– Christina – felelte. – De mindenki Tinának szólít.

– Igen, ezt tudom. Ez itt egy közös albérlet?

Tiltakozóan rázta a fejét.

– Nem, ez Danny lakása. Én csak átmenetileg vagyok itt. – Bűntudatosan vállat vont. – Balhé otthon, érted?

– És ő volt olyan kedves, hogy nagylelkűen felajánlotta neked a kanapéját?

A gondolattól forrni kezdett bennem a méreg.

– Igazából saját szobám van. Csak véletlenül aludtam el a kanapén.

Saját szoba olyasvalakinek, aki átmenetileg van itt? Mennyi idő az az átmenetileg?

– Örülj neki, hogy a kanapén szundikáltam, különben soha nem jutottál volna be Danny ágyába – mondta Christina, és drámai szünetet tartott. – Sajnos el kell árulnom, hogy cserébe ő az én ágyamban aludt.

Most provokálni akar engem? Úgy döntöttem, belemegyek.

– Egy ágyban aludtatok? Szép.

Szeretetreméltóan mosolygott.

– Nem, tegnap nem, hiszen én a kanapén voltam. De néha én is az ágyamban alszom. Főleg, amikor nem tudok elaludni, vagy egyedül érzem magam.

– Milyen megható!

Abban a pillanatban Danny belépett az ebédlőbe. A szívem kihagyott egy pillanatra.

– Jó reggelt! – köszönt. Edzőruhát viselt és megizzadt a futástól. A haja szerteszéjjel állt, és ragyogó mosolyt villantott rám. – Túlélted! Csoda!

Az asztalhoz jött, és a kezét kicsit a vállamra fektette. Olyan volt, mintha szikrák pattogtak volna az érintése alatt. Mint akit áramütés ért, bámultam rá, de ő egyszerűen továbbment Christinához.

– Gyorsan lezuhanyozom – mondta, lehajolt hozzá, és mintegy magától értetődően megpuszilta a halántékát. – Köszönöm a reggelit, Tina.

Barátságosan bólintott, én pedig tátott szájjal bámultam utána, miközben elhagyta a szobát.

Christina mintha megérezte volna valamit, mellém ült, és így szólt:

– Ne aggódj! Danny nem a barátom. Soha nem volt az.

– Valahogy mégis úgy néz ki.

Elhatároztam, hogy legalább megpróbálom kedvelni őt, majd zsembesen megettem a zsemlémet.

Amikor Danny újra csatlakozott hozzánk, úgy tettem, mintha nem vettem volna észre.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Ühüm – morogtam.

– Gyere, megmutatom neked a lakást! – szólított fel Christina.

Bár szívesebben maradtam volna Dannyvel, követtem a lányt a nyitott nappali részbe. A bútorok fekete fából voltak nagy üvegajtókkal, és valahogy megnyugtató, hogy itt semmi sem kék. Christina kinyitotta a teraszajtót, és úgy, ahogy volt, túlságosan vékonyan öltözve, kilépett rajta. A kis kertet magas cserje választotta el a szomszédoktól, a teraszon letakart kerti bútorok álltak. Tényleg idilli volt. A bekötőút közvetlenül egy földútba torkolt. Dideregve visszamentünk, és Christina végigvezetett Danny hálószobáján át a szomszédos szobába.

– Ez az irodája és a sportszobája – magyarázta. – Többnyire itt edz esténként alvás előtt. – Elhallgattam, hogy már jártam a szobában, és azon tűnődtem, mi jogosítja fel Christinát arra, hogy ilyen magától értetődően besétáljon ide. Az egészre az tette fel a koronát, hogy visszaúton, a hálószobában még felrázta Danny ágyneműjét, majd rendesen összehajtogatta. Aztán megmutatta nekem azt a helyiséget, amely rögtön jobbra a bejárat mellett feküdt.

– Ez az én szobám – jelentette ki büszkén.

A nagyságát tekintve azonos volt a másik szobával, de nem volt hozzá szomszédos iroda. Volt benne egy ágy, egy kanapé és egy kis íróasztal, amelyen otromba laptop feküdt. A padlón elszórva heverték a ruhái és egy halom magas sarkú, amelyekben én már állító helyemben is kitörtem volna a bokám.

Danny szintén bejött a szobájába.

– Most hazaviszlek – mondta, holott szívesen maradtam volna még.

– Örülök, hogy megismertelek – mondta Christina, és kezét nyújtott nekem. Csodálkoztam ennek a sovány lánynak a határozott kézfogásán – Talán még látjuk egymást.

A hanghordozásából nem lehetett kihámozni, hogy ezt kívánja, vagy azt reméli, hogy nem így lesz.

– Igen, egészen biztosan – feleltem elhaló hangon. – Köszönöm szépen a reggelit.

Intett nekem, én pedig fogtam a holmimat, és követtem Dannyt az autóhoz. Kinyitotta nekem az anyósülés ajtaját.

– Ó, ma ülhetek elől?

– Kivételesen. De ne szokj hozzá! – Elindította a navigációt, én pedig megmondtam a címemet. A CD-lejátszóból zene szólt, amit nem ismertem. Levette a hangerőt. Egyszerre olyan érzésem támadt, hogy köszönetet kell neki mondanom. Mégsem

magától értetődő, hogy az ember hazavigyen magához valakit, akit alapvetően nem is ismer.

– Köszönöm – mondtam halkán. – A törődést, meg mindent.

– Nincs mit. De a jövőben csak olyat igyál, amit bírsz. Vagyis leginkább vizet.

A navigáció mutatta az utat, de túl gyorsan hajtott. Ennek ellenére teljesen biztonságban éreztem magam, ezért úgy döntöttem, inkább nem szólok.

Azon nyomban eszembe jutott, hogy tudatnom kellene Vanessával, hogy velem minden rendben. Üzenetem érkezett.

Hazaértél?

Jess? Kérlek, jelentkezz!

Bepötyögtem egy SMS-t.

Nessa, minden rendben. Dannynél aludtam, éppen hazavisz. Később jelentkezem.

Vigyorogva eltettem a mobilt, és így szóltam Dannyhez:

– Azt hiszem, a barátod, Ricky rendesen eltekerte Vanessa fejét. Remélem, nem használja ki.

– Elég idősek mindketten, hogy tudják, mit csinálnak – magyarázta.

– Tulajdonképpen ki ez a Christina?

Egyszerűen tudnom kellett.

– A legjobb barátnőm. Egy ideig nálam lakik.

Úgy határoztam, feladom. Így soha nem fogok megtudni semmit.

Az út nem tartott sokáig. Danny a szülei házához közel lévő vendéglő parkolójába irányította a BMW-t, és behúzta a kényőféket. Ott hagyta a kezét, és várakozón rám nézett.

– Otthon vagy.

Vonakodva a keze után nyúltam, magamhoz akartam őt húzni, elbúcsúzni, talán egy futó csókot adni neki.

Villámgyorsan visszahúzta a kezét, mintha megpróbáltam volna megharapni.

– Ezt ne! – szisszent fel.

Teljesen megütköztem, nem tudtam mást tenni, mint tátott szájjal bámulni rá. A mellkasa előtt összefonta a két karját, és várt.

– Ööö... – kezdtem bele összezavarodva –, én... szóval... azt gondoltam... ööö, azt gondoltam...

– Nekem teljesen mindegy, mit gondoltál, Jessica. Viszontlátásra.

Emlékeztem rá, ahogyan néhány órával korábban az ágyában gyengéden megsimogatta a hajamat. Nem értettem, ez az alak maga volt az élő ellentmondás.

– Most kidobsz? – kérdeztem megbántódva.

– Még nem, de mindjárt.

– Miért vagy velem ilyen?

Legalább egy magyarázattal tartozott nekem. Összeszorította az ajkát, és mély levegőt vett, mintha csak nehezen tudna uralkodni magán.

– Ide hallgass! – mondta egy kicsit lágyabban. – Sajnálom, ha valamit félreértettél, de tényleg semmi kedvem egy kapcsolathoz vagy valami hasonlóhoz. Az életem épp elég bonyolult. Nincs szükségem rád, úgyhogy nagyon örülnék, ha egyszerűen eltűnnél.

Fájdalmas szúrást éreztem a gyomromban, aztán a csalódást harag váltotta fel.

– Nyomorult képmutató! – szaladt ki a számon.

– Igen – mondta veszélyesen nyugodtan, majd kiszállt az autóból, gyors léptekkel megkerülte a kocsit, és kinyitotta az ajtót. – És most eljött a pillanat, amikor kidoblak!

Fújtatva kiugrottam az autóból, és bevágtam az ajtót.

– Eredj a pokolba! – támadtam rá.

– Szívesen tenném, de feltartasz! – vágott vissza ingerülten.

A kistáskámat a mellkasomhoz szorítottam, és magasra emelt állal elmentem mellette anélkül, hogy egyetlen szót is szóltam volna. Haza akartam menni, hogy a sebeimet nyalgassam. Úgy voltam vele, hogy a legmélyebbel fogom kezdeni. Még mielőtt az ajtóhoz értem volna, a csalódás könnyei szöktek a szemembe. Hangtalanul sírtam olyasvalaki elvesztéséért, aki nem is volt az enyém. Azon az estén sokáig feküdtem éberem, mielőtt nyugtalan álomba merültem.

Csurom izzadtan futok egy szűk sikátorban. A szívem a torkomban dobog, és az út elmosódik a lábaim előtt. Rémsülten megfordulok. Mögöttem is elmosódik az út, jeges kékség tengerébe süllyed. A falak jobbról és balról egyre közelednek, és sűrű, kék köddé változnak. A kék szín mindenütt jelen van, beborít és elszívja előlem a levegőt.